

У нас дитя. Олюня, оленя...

Цей білий сад і світло ранку кволе,
І дика груша, кострубата й гола,
І хтось у сад кватирку відчиня.

На тумбочці блискучий помаранч
Засліплює, мов сонце дивно сяє.
А я твій лист, твій перший лист читаю,
І хтось мені говорить: «Ну, не плач...»

О благодать, любові таємниця!
Віднині я безсмертна. Я ж бо мати!
І це моя кровиночка кирпата.

Це в ній тепер моїй душі світиться,
Це в ній злились у життєдайнім герці
Дві долі наші, ніби серце з серцем.

1975

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.